

Retsliberalt Nyhedsbrev nr. 8.

Retsliberalt Forum udsender herved sit nyhedsbrev nr. 8 til en række interesserede, fortrinsvis som mail. Desuden sendes den til medier og partier mv. som brevpost. Aviser og andre er velkomne til at publicere artiklerne eller kommentere – mod angivelse af kilden.

Nyhedsbrevet indeholder denne gang tre små pamfletter og en længere artikel.

Den første pamflet er en genfortælling af en ”Henry George-klassiker”, som i al sin enkelthed er god at få forstand af.

Den anden pamflet er en ”bekendelse” af en mangeårig retsstatsmand. Peter Ussing opsummerer i kort form de mange års engagement i Retsforbundet. Ganske vist er Retsliberalt Forum et selvstændigt initiativ, som ikke er identisk med Retsforbundet; men tankerne har bud til alle, som arbejder med disse ideer.

Den tredje pamflet er et uddrag af en artikel af den amerikanske humorist Mark Twain, bragt i ”The Standard” d. 27. juli 1889 og oversat af Viggo Starcke. Læsningen vil bevise, at Mark Twain var en ægte humorist, som tog ”spøg for alvor”.

Selve **artiklen ”Symptombehandling”** er et forsøg på en afdækning af, hvorledes den herskende politik aktuel forholder sig til den af os foreslåede reform.

I øvrigt kan du kigge på www.retsliberal.dk – hvis du vil vide mere. Prøv også at klikke ind på vort bestyrelsesmedlem Per Møller Andersens side: www.grundskyld.dk

Du kan melde dig som medlem af Retsliberalt Forum hos kontaktperson Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing, tlf. 9749-5407, mail: thorkil.sohn@amil.dk dersom du kan tilslutte dig vort politiske program (se www.retsliberal.dk). Der opkræves ikke noget kontingent eller kræves nogen indsats - enhver bidra-

ger i det omfang, han/hun ønsker. Som medlem vil du blive inviteret med til vore møder mv. og indgå på lige fod med de øvrige medlemmer. Navn og adresse vil blive anført på vores hjemmeside.

Kender du andre, der vil modtage nyhedsbrevet pr. mail, kan de tilmeldes på thorkil.sohn@mail.dk. Det er også muligt at modtage nyhedsbrevet pr. post ved henvendelse til Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing, tlf. 9749-5407. På samme måde kan du framelde dig. Vi behandler mailadresser mv. efter reglerne for databeskyttelse.

Evt. bidrag til vort arbejde modtages med tak på konto 7650 - 1379796 Vestjysk Bank.

Siden sidst har vi modtaget 540 kr. mrk. ”NN” og 200 kr. mrk. ”Per”, som vi takker for.

Vi mangler dog stadig penge til den porto, der hele tiden løber på. Får vi for mange penge, beder vi ikke om noget, før vi mangler igen. Medmindre andet anføres, vil givenerne blive anført med beløb og navn i næste nyhedsbrev.

EFTERLYSNING.

Til vort næste nyhedsbrev, som planlægges udsendt til efteråret, efterlyser vi igen input og reaktioner fra nyhedsbrevets læsere. Vi håber på den måde at leve bedre op til vort navn ”Retsliberalt FORUM”, gøre nyhedsbrevet mere relevant og få en debat/samtale i gang om de samfundsproblemer, som vi arbejder med.

Input bedes sendt senest 10. september til kontaktperson Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing, tlf. 9749-5407, mail: thorkil.sohn@mail.dk

Vi ønsker vore læsere en fortsat God Sommer.

Med venlig hilsen

Retsliberalt Forum.

Retfærdig ejendomsret i få ord.

Med hensyn til ejendomsretten mener vi følgende: En mand tager sin båd og sejler ud på havet og fanger en fisk.

Denne fisk er nu hans. Han kan gøre med den, hvad han vil.

Spise den. Sælge den. Forære den væk.

Men hvis han vil gøre havet til sit private hav, så han forbyder andre at tage ud og fiske uden at de først betaler ham, så gør han vold på den sande ejendomsret.

Denne lille historie (inspireret af Henry George) indeholder enhver produktions tre elementer: **Resurser + Arbejde + Kapital = Produkt.**

I dette tilfælde: Hav (Resurse) + mandens indsats (Arbejde) + båd og fiskeredskaber (Kapital) = fisk (Produkt)

Og historien giver også svaret på, hvorfor vi mener, at de natur- og samfundsskabte resurser skal være fælles eje og de arbejds- og kapitalskabte skal være privateje. Som med havet, således også med jorden.

Kort forklaring om to vigtige ord.

Bemærk vedrørende resurser, at så længe der er ”nok”, er en resurse gratis. Det gælder f.eks. ”luft” (endnu da) og tidligere også havet. Når der ikke mere er ”nok”, får en resurse værdi.

Denne værdi skyldes samfundets vækst og bør derfor tilhøre os alle. Når fiskekvoter bliver nødvendige, bør de bortauktioneres af samfundet til fiskerne – som dermed stilles lige i konkurrencen. Og ”kvotekonger”, der netop gør det, som vi i historien advarer mod, må se sig ”reducerede” til ærlige fiskere på lige fod med alle andre.

Bemærk, at vi med **kapital** mener ”ægte” kapital, dvs. produktionsfremmende hjælpemidler. En sav og en komplet fabrik er begge eksempler på ægte kapital. Ægte kapital er i virkeligheden ”opsparat” arbejde. Det er grunden til, at kapitalen og arbejderne dybest set har fælles interesser.

Vi lader altså lige pt. ”falsk” kapital ude af billedet.

Falsk kapital er alle gældsbeviser, aktier, kreditter, obligationer, konti, optioner osv. Sæt en tændstik til det hele og der vil ikke være forsvundet så meget som en sav af den ægte kapital. ”Falsk” kapital har dog – styret på den rette måde – sin berettigelse; men det ligger udenfor dette opslags område.

Bekendelse.

Tidligere skoledirektør Peter Ussing har for nylig skrevet om Retsforbundets historie 1945-1960. Med hans tilladelse bringes her et lille udsnit af efterskriftet "Bekendelse".

Det var nok i Retsforbundets frihedssyn og retfærdighedssyn, vi unge dengang (red. "efter besættelsen") så en bedre verden, men det var ...
... .. forestillingen om grundskyldens gavnlige virkninger, der gav det praktiske indhold.

Erfaringerne fra regeringsdeltagelsen (red. "i trekantregeringen 1957-60") var en belæring om nødvendigheden af i højere grad at forbinde det idepolitiske med realpolitiske tiltag. Jeg tror, nogle af os lærte overordentligt meget af trekantregeringen, både vedr. synet på andre partier og retsstatstankernes bærekraft.

... ..

Retsetikken, hvis lære elementært beskrevet er, at du ikke må skade andre, og gør du det, skal du gøre godt igen, blev nøglen til at forstå og møde tidens udfordringer med deres egoisme, grådighed og dyrkelse af uligheden. Retsforbundets tanker bliver dermed ikke bare politik. De bliver en kulturopfattelse og en livsopfattelse. Det blev de efterhånden for mig.

Hvordan Retsforbundets fremtid skal forme sig, og hvordan dets tanker skal præsenteres i praktisk politik, er ikke til at forudse i dag. Men vi skal vide, at uanset hvad der sker, vil vi altid være en del af en gammel europæisk statskritisk tradition, der er båret af respekten for det enkelte menneskes frihed med hensyntagen til andres krav på menneskeværd, frihed og lige ret.

Mark Twain om jordens uretfærdighed

Giv mig privat ejendomsret til jorden!

.....

Så vil jeg nemlig påtage mig at gøre alle jordens mennesker til mine slaver – måske ikke akkurat til trældyr – men alligevel til slaver. Jeg ville jo ikke være rigtig klog, hvis jeg gjorde dem til trældyr, for så ville jeg være nødt til at give dem medikamenter, når de var syge og piske dem frem til arbejdet, når de var dovne.

Nej. Det dur ikke. Jeg går ud fra, at de fjollehoveder under det system, jeg vil anvende, vil bilde sig selv ind, at de er frie. Jeg vil så opnå et maksimum af udbytte uden selv at have noget ansvar. De vil dyrke jorden, grave sig ned til jordens indvolde for at hente dens skjulte skatte, bygge byer..... – og det bedste ved det hele er, at alt, hvad de frembringer, vil tilhøre mig.

Forstår De – det er *sådan* det skal gøres: Når jeg ejer jorden, vil de naturligvis være nødt til at betale leje til mig.....Jeg er ingenlunde hårdhjertet og med hensyn til fastsættelsen af jordlejen vil jeg være meget højsindet. Jeg vil lade dem ansætte den selv – hvilket må siges at være meget imødekommende.

Her ligger et stykke jord.....Hvis der kun er een mand, som efterspørger det, vil han naturligvis ikke tilbyde mig ret meget i leje; men er det virkelig et stykke jord, der er noget værd, vil en sådan situation ikke opstå. Tværtimod. Der vil være andre, der efterspørger det og de vil blive ved med at byde hverandre op for at få det. Så kan jeg blot acceptere det højeste bud, hvilket er en fuldstændig hæderlig fremgangsmåde. Enhver tilvækst i befolkningstallet, enhver udvidelse af samhandlen, ethvert fremskridt i videnskab og teknik vil få jordværdien til at stige og vil fortsat drive jordlejen i vejret.

Symptombehandling.

Når regering og Folketing laver love og andre tiltag i en stadig voksende strøm, er det ganske givet med de bedste intentioner om at gavne folk og fædreland.

I Retsliberalt Forum mener vi, at mange af bestræbelserne desværre ikke hjælper. De minder om den metode, som en dårlig læge bruger. I stedet for at stille den rette diagnose og gå til sygdommens rod og årsag, nøjes man med symptombehandling. Hvilket i det lange løb let fører til, at man – trods de bedste hensigter – gør mere skade end gavn.

To mislykkede kure.

De ”lægefaglige” kvaksalvermetoder, som man tidligere anvendte for at skabe gode samfund, kan groft sagt deles i to ”skoler”.

Den ene retning byggede på en kapitalistisk eller liberalistisk anskuelse og den anden på en kommunistisk eller socialistisk anskuelse. Begge metoder slog fejl. Den første endte i en slags junglelov, hvor Fanden tog den sidste og den anden endte i et diktatur, hvor staten rådede totalt over individet.

Tredje gang er lykkens gang?

Disse resultater har så ført til, at vi har valgt en mellemting: Markedsloven er god; men skal tæmmes. Og så fik vi en slags konsensus om vores social-liberale velfærdsstat.

Det moderne socialliberale velfærdssamfund bygger derfor på den grundtanke, at ”de bredeste skuldre skal bære de tungeste byrder”.

Det lyder smukt, men det er uretfærdigt.

Man spørger nemlig ikke, *hvorfor* de rige er blevet rige. Og dermed skærer man alle over en kam, både de, der slider og slæber i produktiv og samfundsgavnlig privat og offentlig tjeneste og de, der kommer arbejdsfrit til deres gevinster f. eks. ved besiddelse af natur- og

samfundsskabte jordværdier og råstoffer, ved toldbeskyttelse og ved spekulation i værdipapirer og valuta. De produktive og samfundsgavnige rammes endda hårdest og de ”arbejdsfrie” mindst, da skatter og afgifter vender denne forkerte vej. Samfundets indtægter baseres næsten udelukkende på afgifter og skatter på gavnlige ting, så ”den mand, der kan få to strå til at gro, hvor andre kun kan avle et” straffes for denne frækhed af staten. Og de, som ”tjener” penge uden at gøre en nyttig indsats slipper ofte nemt om ved beskatningen. Som ordsproget træffende siger: ”De onde ler og de gode græder.”

Kurens skadelige bivirkninger.

Så den ”nye” social-liberale kur adresserer heller ikke sygdommens årsag. At beskatte produktion og samfundsgavnlig virksomhed svarer nærmest til, at man vil helbrede en patient ved at lægge hindringer i vejen for hans ernæring og blodets frie strømning i årerne.

Et sådant bagvendt system kan naturligvis ikke andet end skabe problemer. Beskatning tvinger lønniveauet op, hvilket skader konkurrenceevnen. For at overleve skal produktiviteten være høj – arbejdsmarkedets krav bliver enorme og de, der ikke kan følge trop, må på ”overførsel”, selv om de sagtens kunne gøre nytte, hvis de kun skulle sørge for dem selv. Mange af dem ender som ”tilfælde”, der skal ”behandles” af et kæmpe system af socialarbejdere, politi, domstole osv. Hvilket igen fører til nye skatter, nye produktivitetskrav osv. Hertil kommer, at der kræves en hærskare af offentligt ansatte, revisorer, advokater, sagsbehandlere osv. til at administrere velfærds-samfundets besynderlige skatteopkrævning og kunstige pengestrømme.

Den rette kur: Til ondets rod.

Den rette kur er efter vores opfattelse den ”modsatte” kombination af socialisme og markedsøkonomi - nemlig den ægte liberalisme, hvor flid, arbejde og produktion kommer arbejderen og den investerede kapital til gode, så vidt muligt uden beskatning og samfundet i stedet ”lever” af at ”udleje” de fælles natur- og samfundsskabte ressourcer, som ingen kan siges at have nogen særskilt ret til.

Tre symptomer, som straks vil bedres.

Til slut skal vi pege på tre konkrete problemer, som er en følge af det nuværende system og som et retvendt system ville rette op på.

Udkanten får det bedre.

De såkaldte ”udkantsproblemer”, har hovedsagelig deres årsag i, at man i yderområder betaler skatter og afgifter af løn og produktion efter samme takster som i de store byer; men man får bestemt ikke den samme infrastruktur stillet til sin rådighed og dermed ikke den samme fremdrift i udvikling og tiltrækningskraft for virksomheder og institutioner. En omlægning af de nuværende skatter til grundskyld vil betyde, at yderområderne reelt kun kommer til at betale for de stedlige fordele og dermed ligestilles konkurrencemæssigt med mere attraktive områder.

Multinationale selskabers skattebetaling bliver mere rigtig.

For det andet vil en stor del af problemerne med manglende skattebetaling fra multinationale selskaber forsvinde som dug for solen, hvis de blev opkrævet for den infrastruktur, som er til deres rådighed – som det er tilfældet med grundskyld (som man heller ikke kan snyde sig fra). Det burde være en ligeså naturlig udgift som at betale sin telefonregning. Vil de så ikke flygte? Nej, for belønningen er, at skatter og afgifter på løn og produktion nedsættes.

Boligmarkedets helbred bedres.

For det tredje vil en omlægning til grundskyld stoppe den boligspekulation, som – ikke mindst i de store byer – tillader private ejere at indkassere enorme beløb fra lejerne og fra nye boligkøbere arbejdsfrit. Et frit boligmarked kan etableres, hvor der kun er mulighed for at tjene penge ved at være dygtig til at tilbyde de boligydelse, som folk efterspørger – altså ved en nyttig indsat og ikke ved at værdierne vokser på grund af samfundets udvikling og investering, mens man sover.